

Pastori onnistui ajamaan kerralla oikeaan osoitteeseen. Hän oli pidättäytynyt jopa ryypyistä koko matkan ajan, mikä vaati melkoista itsekuria, sillä matkaa oli lähes kymmenen kilometriä. Tämä tästä hän joutui läpsimään kanttorin pullonkaulaan kurkottavalle kädelle ja kivahtelemaan: - Loppasuu! Näpit irti viineistä! Nyt he istuivat autossaan kastetalon pihamaalla ja Pastori otti lattialta tyhjän limonadipullon. Hän korkkasi yhden Ruskapulloista ja kaatoi viiniä tyhjiin pulloon. Hän laskelmoi, että olisi etuisampaa ryypätä se pikkuhiljaa. Näin ei olisi vaaraa humaltua liikaa, eikä toisaalta vaaraa selvitä liikaa. Se vasta kauheata olisikin, sillä enää vuosiin hän ei ollut kyennyt viemään tällaisia tilaisuuksia läpi selvinpäin Pullon lopun Pirinen antoi Kanttorille, joka imaisi sen kiihkeästi suihin. - Noniin. Nyt Kuivalainen skarppina sitten! Äläkä huuju yhtään! Pastori varoitteli ja laittoi limonadipullon taskuunsa. He nousivat ulos autosta ja kävelivät rauhassa kastetalon ovelle. Pastori koputti oveen, Kanttori seisoj hänen takanaan ja koetti olla huojumatta, mutta ei se ihan onnistunut. Nuorehko mies tuli avaamaan oven. Hän hymyili ja ojensi kätensä. - Päivää. Vainopää. Se sanoi ja hemputti Pastorin kättä. - Päivää. Minä olen Pastori Pirinen ja hän takanani on Kanttori Kuivalainen. Pirinen esitteli. Kuivalainen kurkotti kätensä Pastorin kainalon alta, johon Vainopää tarttui hiukan hölmistyneenä. - Tämä Kuivalainen on niin sanottu oikea käteni, hehe. Aina joka paikassa mukana, Pastori selvensi. Vainopää katsahti kummissaan, mutta kehotti silti: - Sisään olkaa hyvät. He astuivat sisään ja Pirinen meni Vainopään perässä juhlahuoneeseen, jossa kaikki näytti olevan valmista. Vieraat nyökkäilivät tervehdykseksi. - Jaahas. Ja siinä on itse nuoriherra? Pastori totesi ja kurkotti katsomaan vaunuissa nukkuvaa lasta. Hän taputti lasta poskelle ja koetti olla kiinnostuneen näköinen. - Kaunis lapsi teillä. Hän kehui. Vanhemmat kiittelivät. Väki oli hiljaista ja kaikkia näytti tilaisuus jännittävän. Pirinen päätti hiukan keventää tunnelmaa; - Älkää suotta jännittäkö! Pidetään aivan rento tilaisuus. Ei nyt kirkossa olla. Hehehe, hän naurahti. Sitten hän vilkaisi vanhempia ja kysyi; - Jaahas. Aloittammeko saman tien? Vanhemmat nyökkäsivät myöntymisen merkiksi. Pastori asettui kastepöydän taakse ja viittasi sylikummia ottamaan lapsen syliin. Tässä tilaisuudessa oli kuitenkin päätetty niin, että äiti nosti lapsen syliinsä ja kävi Pirisen viereen seisomaan. Pirinen vilkaisi vieressä seisovan naisen kaula-aukosta sisään ja lipaisi huuliaan. Sitten hän aloitti: - Olemme kokoontuneet tähän tilaisuuteen liittääksemme viattoman lapsen seurakuntamme yhteyteen. Kasvattaaksemme hänestä hurskaan ja Jumalaa pelkäämättömän... Pelkäävän jäsenen! Tässä välissä Pirinen tunsu tarvitsevansa ryypyn. Hän otti povitaskustaan pullon ja kulautti. Sitten hän laittoi pullon pöydälle kastemaljan viereen ja selitti; - Täällä on hiukan kuuma. Ja nykyäänhän urheilujuomat ovat muotia, hehe. Sitten hän jatkoi paasaamistaan: - Kasteellahan on uskonnossamme hyvin tärkeä symbola... Anteeksi, Symboolinen merkitys. Johannes-Kastajakin aikanaan kastoi Jeesuslapsen Jordaniassa. Vähätellä ei sovi myöskään sitä, että kastamaton lapsi jää aina Saatanan armoille! Pelastakaamme siis tämä nuori ja viaton ihmisen taimi ja kastakaamme hänet seurakuntayhteyteen! Sitten Pastori otti vauvan äitinsä sylistä. Lapsi alkoi heti parkua, kun Pirinen roikotti häntä toisessa kädessään samalla kun lotراسi maljasta vettä tämän päähän. - Minä kastan sinut isän, ja pojan, ja pyhänhengen nimeen. Vili, Petteri, Viinapääksi! Pirinen mölysi lapsen itkun yli. - Psst, pssttt. Se on Ville Petteri Vainopää. Isä kuiskasi. - Ohho, hupsista keikkaa! Korjaan! Vili, Petteri, Vainopää! Pastori oikaisi. Vaikka nimi ei vielä kukaan mennyt oikein, ei isä siihen enää puutunut. Ajatteli varmaan että tottapahan on oikein kirjoissa ja kansissa. Pastori kuivasi räähkyvän lapsen ja ojensi äidilleen. - Saisinko pyytää Pastoria kahville. Lapsen isä sanoi ja näytti valmiiksi katettua pöytää. Pastori kiitti, mutta alkoi ihmetellä mihin Kuivalainen oli joutunut? Hän jupisi jotakin vessahädästä ja meni eteiseen. Siellähän Kuivalainen nukkuikin naulakon alla kyljelleen käpertyneenä! - Ylös siitä! Ylös Kuivalainen! Pastori sähähteli ja tuuppi

tätä olkapäästä. Kanttori ei kai ollut kauan nukkunut, koska heräsi helposti. Totesi vain haukotellen: - Tekipäs hyvää. Nyt minä taas jaksan. Annappa ryypyt! - Shhhhhhshhh! Hiljaa. Saat kohta. Pastori suhisi. Sitten he siirtyivät valmiiksi katettuun kahvipöytään ja alkoivat kahvitella. Pirinen oli ottanut pullon mukaansa ja kulautti taas lyhyen huikan. - Tosiaan jano tulee näin kuumalla ilmalla! Hän selitti ja laski pullon pöydälle. - On meillä mehua! Ottaako Pastori? Perheen äiti kysyi. - Ei missään tapauksessa! Minulle riittää tämä oma limonadi! Pirinen kieltäytyi. Hän sulatteli sokeria kuppiinsa kun Kuivalainen potkaisi häntä nilkkaan. Pastori ymmärsi yskän. Kanttori oli vajuttanut kuppinsa puolilleen. Hän otti pullonsa ja kaatoi Kanttorin kupin täyteen. Ihmetteleviin katseisiin hän totesi: - Tällä Kanttorilla on hiukan outo maku! Aina sillä täytyy olla punaista limonadia kahvin seassa. Heheh. Kanttori ryypiskeli kahvia tyytyväisenä ja hymyili salaperäisesti. Pirinen kastoi kahvin kanssa pullaa. Välillä hän ryypäsi pullon suulta viiniä ja joka kerta muisti selitellä; - Tosiaan tuli kuuma. On hyvä olla nesteytys kunnossa. Hän koetti parhaansa mukaan näytellä selvää, eikä ainakaan omasta mielestään horjunut yhtään! Muutama sammakko oli puheeseen luiskahtanut, mutta niitähän sattui! Kun oli kahviteltu ja tuli lähdön aika, Pastori vielä kovisteli: - Muistakaahan sitten kasvattaa lapsesta kunnan seurakuntalainen! Erityisesti peräänkuulutan kummien vastuuta. Kummius ei ole pelkästään sitä, että muistetaan tuoda Joululahja! Vanhemmat ja kummit katselivat saarnasta punastuneina pitkin nokkavarttaan, kun Pirinen ja Kuivalainen astelivat autolleen. Pirinen käveli ryhdikkäästi ja horjahtelematta. Kuivalainen taas joutui ottamaan useita sivuaskeleita. - Nyt poltamme Kanttori tsigaarit! Pastori virkkoi. Kuivalainen otti Pastorin ojentamasta laatikosta sikarin. Hän asetteli sen kömpelösti huuliensa väliin ja tankkasi ensimmäisten savujen matkassa: - O-onpas hy-hy-yvä si-sikaari. Hetken näytti siltä kuin Kuivalaisen ennestään harittavat silmät olisivat alkaneet suorastaan pyöriä päässä. Sitten hän muuttui aivan harmaaksi ja kellahti maahan takamuksilleen. - O-ohoh. Hehehe. Tun-tuntuupas ha-hassulta. Hihihihih. Hän hihitti. - Etpä ole tainnut ennemmin poltella? Pastori tiedusteli. - Hihih. No e-enpä hihih. O-ole. - Minä se olen aina poltellut. En ole aivan eilisen teeren poika näissä asioissa. Pastori kehui ja veti muutamat savut sikaristaan. Hän mietti hetken kunnes jatkoi: - Mitäs sanoisit Kanttori, jos hankkisimme hiukan vahvempaa poltettavaa? Kanttori killisteli Piristä istuultaan käsin. Sen pää heilui puolelta toiselle ja silmät tekivät sivuttain edestakaista liikettä. Ihan niin kuin ohi olisi vilissyt autoja ja se olisi niitä katseellaan seurannut. - Hihihihih. Ei ol-ole minusta ki-kiinni! Va-vaikka mu-mulkun pak-suisen sikaa-rin. Kanttori takelsi. Pastori nakkasi sikarintumpin maahan ja polki sen sammuksiin. Sitten hän auttoi Kanttorin ylös, jonka huulien välistä pudonnut sikari jäi maahan savuamaan. He istuivat autoon ja Pastori sanoi: - Mennään Seiska-Baariin. Siellä on myytävänä sellaista kukkaa, joka vahvistaa uskoamme. Tuntuuko Kanttori hyvä sinusta siltä että uskosi on alkanut horjua? - Hehehe. En minä tiedä uskosta. Mu-utta minä-minä tai-taidan hor-jua. Hehehe. Kuivalainen naureksi. Pastori risti kätensä ja alkoi rukoilla: - Hyvä Jumala. Anna meille voimaa näinä vaikeina aikoina. Minä tiedän että sinä tahdot koetella meitä erikonstein. Anna meille meidän syntimme anteeksi, niin kuin mekin olemme antaneet. Äläkä saata meitä kiusaukseen, vaan päästä pahasta. Ja saisinko vielä pyytää Kuivalaiselle voimia, ettei se väsyisi ennen aikojaan? Aamen! Sitten hän starttasi auton ja etupyörät ruopaisivat pihamaalle syvät kuopat, kun hän nosti äkäisesti kytkintä. Radiossa pauhasi kirkkokuoro ja Pastori lallatti mukana: - Halleluuujaaa!! Halleluuujaaa!!! Halleluuujaaa-aaaa-aaa-aaaa!! Kesken ajon alkoi auto nykiä niin että niskanikamat olivat lujilla. Se nyki, yski ja rytkytti. Pastori koetti pumpata kaasua ja takoa ohjauspyörää. Koettipa hytkyttää vartalollaankin autoa kovempaan vauhtiin. Mutta vauhti hiipui ja hiipui. Auto kulkea nypytti enää hyvin hitaasti, kunnes sammui kokonaan tiepuoleen. - Mikäs perkele nyt tuli!

Pastori kirosi. Hän koetti startata uudelleen mutta turhaan. Moottori pysyi mykkänä. Mutta hän ei antanut periksi, vaan starttasi hampaat irvessä ja noitui: - Käynnisty saatanan rakkine! Kun moottori ei siitä huolimatta käynnistynyt, Pastori koetti toisenlaista lähestymistapaa. Hän risti kätensä, sulki silmänsä ja rukoili: - Herrani! Jos nyt annat auton käynnistyä, lopetan huomenna viinin juomisen. Taas hän starttasi ja kas! Moottori käynnistyi! - Katso nyt Kuivalainen. Vai ei muka rukouksessa ole voimaa! Kuivalainen katseli silmät seisoen eikä näyttänyt ymmärtävän ympäristöstä tuon taivaallista. Pastorin mielestä näin hieno tapahtuma ansaitsi pienen harjakaisryypyn. Hän otti viiniä suoraan pullon suulta ja ähkäisi tyytyväisenä. Hän ei kerennyt laittaa pulloa salkkuun, kun auton moottori sammui taas! Hän katsahti turhautuneesti ylöspäin ja ärähti: - Minä lupasin että huomenna! Taas hän starttasi, mutta auto ei enää käynnistynyt. Pastori luovutti vasta kun akusta loppui virta. - Perkeleen luihu! Hän kirosi ja pui nyrkkiä. Hän avasi konepellin ja vilkuili moottoria, muttei siitä mitään ymmärtänyt. Kai joku ohikulkija pysähtyisi kun näkisi kirkonmiehen pulassa? Pastori odotteli ja latki joutessaan viiniä. Kuivalainen taas nukahti heti ryypyn saatuaan. Onpas tuolla Kuivalaisrukalla heikko viinapää. Pastori mietti. Ei tuollaisten kannattaisi viinaa juoda, jotka ei sitä kestä. Samassa hän kuuli lähestyvän auton ääntä ja meni tienlaitaan huitomaan. Kohti ajoi vanha Mersu, joka hidasti vauhtiaan ja pysähtyi Skodan taakse. Mersusta astui ulos lihava mies. Se jätti Dieselin rouskuttamaan ja kysyi: - Mikäs on hätänä? Hajosiko auto? Pastori pinnisti taas kaikki näyttelijän kykynsä. Hän vastasi horjumatta ja korostetun hitaasti: - Auto vain sammui yhtäkkiä, eikä enää käynnisty. Mies vilkuili konepellin alle. Pastori teki samoin, osoitteli joitakin osia ja tuumi: - Lienee tämäkin niin täynnä kaikenlaisia häppäsvärkkejä ettei niistä tiedä. Mies katsahti häntä silmiin ja sanoi: - Ehkä onki parempi ettei tämä auto toimi. Minusta näyttää ja tuoksuu hiukan siltä, ettei Pastori ole aivan ajokunnossa. Pirinen haukkoi henkeään. Hän ei osannut missään tapauksessa odottaa noin suorasukaista vihjaisua. Näytti niin kuin mies olisi vielä virnottanut ivallisesti! - Ku-kuinka te julkeatte! Minä olen sentään Pastori, Jumalan uskollinen palvelija! Sai Pirinen suustaan. - No, satunpa vain näkemään että Herra Pastori on ympäripäissään. Ja vaikka lienee taivaallinen Jumala Pastorilleen tällaisen sallinut, niin nyt ollaan kuitenkin maassa. Ja täällä on humalassa ajo kielletty! Mies sanoi tiukasti. - Mi-minä en ole humalassa! Ko-korkeintaan e-e-ehtoollisviiniä pikari ja... Pastori selitti. Mies katkaisi selityksen: - Älkää viitsikö selittää. Näkee sokea Reettakin että olette pelti kiinni. Olkaa kiitollinen jos en soita Poliisia! Kaverinnekin näkyy sammuneen autoon. Mies uhkasi ja osoitti nukkuvaa Kuivalaista. - H-hän on vaka-vakavasti sairas! Olen viemässä hähäntä saira-laalaan! Pastori väitti tuohtuneena. Eihän tässä nyt ole laitaa että tavallinen pulliainen alkaa arvostella rehellistä kirkonmiestä! Ei mitään kunnioitusta, hän ajatteli. - Sairaala on tuolla päin! Mies sanoi ja osoitti päinvastaiseen suuntaan. - Te te te kurja! Jumala rankaisee teitä ja joudutte helvetin kiirastuleen! Teitä odottaa ikuinen itku ja hammastenkiristys!! Pastori karjui kun ei enää muuta keksinyt. Mies meni autoonsa ja löi oven kiinni. Kun hän kaasutti tiehensä, Pastori heristi vielä nyrkkiään ja karjui perään: - Jumala rankaisee teitä Saatanan kätyri! Pakana! Kyllä ihmiset olivat muuttuneet röyhkeiksi! Vai muka humalassa! Eihän hän edes horjunut! Seisoi suorana kuin Tikka. Mitä nyt pari hassua viiniryppyä aikuisessa mieheessä vaikutti? Eikö tuo halvatun rienaaja tiennyt, että todelliset uskovat nauttivat ehtoollisen joka päivä! Pirinen mietti tuohuksissaan ja katseli Mersun etäänntyviä perävaloja. Mitä jos se oikeasti kutsuu poliisit? Saattoihan olla, että mittari ihan hiukan värähtäisi? Tosin hän osasi puhallustekniikan konstit, mutta jos sattuisi oikein virkaintoinen poliisi, niin huijaus oli helppo huomata. Koko juju perustuikin osin siihen, ettei kukaan sentään uskonut Pastorismiehen ajavan päissään. Pirinen istui autoon ja mietti korvallisistaan kynsien. Kuivalainen kuorsasi vieressä, kuola vain valui

suupielestä. Sen harmaan pikkutakin rinnuksille oli imeytynyt kahvitahroja. - Voi voi. Kaikenlaisia apulaisia niitä minullakin on. Voi voi. Voi voi voi. Pirinen pyöritteli päätään. Mitenkäs sitten tästä eteen päin? Kaupunkiin oli matkaa yli kymmenen kilometriä ja auto ei inahnutkaan. Yhtäkkiä hänen aivoihinsa syttyi toivonpilkahdus. Jospa Jumala auttaisi vielä tämän kerran? Ainahan se auttoi hädänalaisia. Sopisi ainakin yrittää, hän mietti ja laski kätensä Virta-avaimelle. Hän rukoili hiljaa mielessään, pisti silmänsä kiinni ja käänsi avaimesta. Mutta ei! Startti vain naksautti pari kertaa. Pirinen huokaisi ja lysähti rattia vasten. Voi Jumalani. Näinkö sinä minut nyt hylkäsit? Ja niin kuin olen sinua uskollisesti palvellut... Hän ajatteli katkerana. Sitten hänen aivoihinsa syttyi idea. Hän käsitti oitis, että se oli Jumalan apu, jota hän oli rukoillut. - Heheheheheheheheheheheh! Hän nauraa käkätti ja katseli kädet ristissä taivaalle. Pirinen oli kohtuullisen kookas ja lihaisa mies. Kanttori Kuivalainen taas oli kuivankälpeä, painoi tuskin kuuttakymmentä kiloa. Pirinen otti sammunutta Kanttoria rinnuksista kiinni ja veti hänet kuskinpenkille. Kanttori vain ynähteli ja korahтели, kun Pastori tuki hänet ratin taakse istualleen. Vetä vielä varmuudeksi turvavyönkin kiinni. Sitten hän katseli tyytyväisenä nuokkuvaa kanttoria. Sen pää oli pudonnut nyökkään, leuka rintaa vasten ja tukka oli valahtanut silmille. - Noin! Kuivalainen on ihan synnynnäinen kuljettaja. Pastori tuumasi ja löi oven kiinni. Istui sitten itse apukuskin paikalle ja otti viinipullosta pienen huikan. Sitten hän kaivoi matkapuhelimensa ja näppäili hätänumeroon. Puhelin alkoi hälyttää ja hetken kuluttua naisääni vastasi: - Hätäkeskus. Pirinen pinnisti äänensä kuulostamaan mahdollisimman luonnolliselta. Hän alkoi korostetun hitaasti puhua: - Hyvää päivää. Täällä puhuu Pastori Pirinen Joenkylän Seurakunnasta... Kuulkaapas kun olisi tällainen sairastapaus kysymyksessä... Nainen toisessa päässä ei jaksanut kuunnella hänen hidasta jorinaansa, vaan kysyi väliin: - Millainen sairastapaus? Onko uhri tajuissaan? - Noh... Miten sen nyt sanoisi... Hän hengittää kyllä... Katsos, tämä Kanttori Kuivalainen... Siis tämä henkilö joka nyt ei ole ihan tajuissaan, ajoi tätä minun henkilöautoani... Sitten hän vain.... Hän vain nukahti... Niin... - Hän siis hengittää, mutta on tajuton. Voitteko turvata hengityksen asettamalla hänet kylkiasentoon? Nainen kysyi. Pastori mietti hetken. Alkoi sitten hartaasti puhua jurraamaan. - Niin... Kuulkaas kun tuolla maassa voi olla kylmä... Kanttoriraukka vielä vilustuu... Niin... Hän istuu nyt aivan mukavan oloisesti tässä auton penkillä... Juu... - Aivan. Toki on parempi pitää uhri lämpimässä autossa. Tarkkailette hänen hengitystään ja jos tilanne muuttuu, otatte uudelleen yhteyttä. Ambulanssi on tulossa ja saapuu sinne pian. - Kiitoksia. Ja Jumalan siunausta, lapseni! Pastori kiitti ja sulki puhelimen. Pirinen hykerteli mielissään. Nyt hänen ei tarvitsisi pelätä omasta puolestaan, vaan saisi kätevästi vieritettyä kaiken syyn juopon Kanttorin niskoille. Sitten hän siirtyi auton ulkopuolelle patsastelemaan ja kuuli ulos asti kuinka Kuivalainen vain paransi kuorsaamistaan. Sai mokoma Mersumies nyt pitkän nenän jos soittaisi poliisille! Eipä arvannut että hän oli hiukan järjestellyt asioita ja soittanut poliisin itse, Pastori hykerteli tyytyväisenä. Pian ambulanssi tuli ja pysähtyi tienvarteen. Nuori mieshoitaja hyppäsi autosta ja kysyi? - Missä potilas? Pirinen viittasi auton etupenkille. Hoitaja meni katsomaan, tutki hetken ja sanoi välinesalkku kädessään saapuvalle toiselle hoitajalle: - Ei tätä mikään vaivaa, tää on umpipäissään! - Niinpä tietysti. Mä soitan majan hakemaan. Toinen sanoi ja kaivoi puhelimensa. Pirinen seisoi sivussa hiljaa. Hän oli puristanut salkun tiukasti kainaloonsa, ettei siellä olevat pullot kilisisi. - Mites tuo on tähän päätynyt? Alkoi nuorempi puhuttaa Piristä ja osoitti autossa istuvaa Kanttoria. Pirinen pyöritteli yllättyneen näköisenä päätään ja vastasi: - Ei minulla ole aavistustakaan. Olin vain päivälennillä ja huomasin tuon auton pysäköitynä tienvarteen. Tietysti huolestuin lähimmäisistäni ja soitin hätänumeroon. - Jaa, missäs te asutte? - Tuollahan minä, kaupungissa. Pirinen vastasi. - Aika pitkä lenkki, varsinkin noissa vaatteissa. Mies tuumasi ja osoitti Pastorin pukua. Pastori katsautti

edustaansa ja vähätteli: - Noooo minä nyt tällaiset pikkulenkit olen käynyt aina suoraan työpäivän jälkeen! E-ei mene aik-aikaa hukkaan vaatteiden vaihdossa! Se on kuulkaa kiireistä kirkonmiehen elämä nykyään! - Ei epäilystäkään. Mies vastasi ja lähti ambulanssia kohti. Pastori seurasi perästä ja alkoi puhua: - Kuulkaas. Kun tässä nyt meni tätä aikaa lähimmäistä auttaessa, niin voisinko kenties päästä teidän kyydissänne kaupunkiin? Miehet katsahivat toisiaan. Kuljettaja kohautti hartioitaan ja toinen vastasi: - No ei kai siinä mitään. Hyppää kyytiin. Pastori nousi auton takaosaan ja istui penkille. Hän katseli ikkunasta kun poliisin Musta-Maija saapui. Kaksi kaljupäistä ja rotevaa poliisimiestä kävi ensin kysymässä ambulanssimiehiltä jotakin. Sitten ne menivät autolle, avasivat oven ja repivät nukkuvan Kuivalaisen kovakouraisesti ulos. Tässä vaiheessa Kuivalainen virkosi hiukan ja alkoi huutaa: - Mi-mitä tä-tämä on? Mi-missä Pa-pastori!? Ke-keitäs te te olette!? - Eiköhän ne Pastorit löytyne kunhan makaatte ensin yhden yön putkassa! Lihavempi poliiseista äyhkäisi. He heittivät Kanttorin kylmästi Maijan perään ja löivät oven kiinni. - Jaahas, meitä ei täällä tarvittukaan. Ambulanssinkuljettaja sanoi ja lähti ajamaan. Pastori teki ristinmerkin ja huokaisi hiljaa: - Kiitos Herra! Saman tien hän soitti korjaamolle ja neuvoi heille auton sijainnin ja käski hinata pois. Samaten auto piti laittaa kuntoon mahdollisimman pian, sillä Pastorin työ oli liikkuvaa sorttia, eikä hän kauan tulisi toimeen ilman kulkupeliä. Korjaamolta luvattiin hoitaa työ ja ilmoittaa hetimiten kun auto olisi kunnossa. - Missä Pastori jää kyydistä? Kuljettaja kysyi. He olivat tulleet juuri laitakaupungille. Pastorin asunto oli reilun kilometrin päässä. Plussa-kuppila oli myös aivan vieressä. Pastori neuvoi: - Voisin jäädä vaikka tuohon seuraavaan risteykseen. Ambulanssi pysähtyi Pastorin osoittamalle Linja-Autopysäkille. - Kiitoksia pojat ja Herran rauhaa, hän toivotti ja poistui autosta. Ambulanssi vilkutti vasemmalle ja jatkoi matkaansa. Ohi kävelevä ikäpariskunta katsoi ihmeissään ambulanssilla saapunutta Pastoria. Pastori nosti heille kättään ja toivotti: - Herran rauhaa ystävät, herran rauhaa! Vanhukset katsoivat taakse jäävää Pastoria ja nyökkivät nöyrän oloisesti. Olivat varmasti oman seurakunnan väkeä, hän mietti.